

РЕШЕНИЕ

№ 1724

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 73 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИАН ЛЮБ. ЛАКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ АНТ. СОПОТСКА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИАН ЛЮБ. ЛАКОВ Гражданско дело
№ 20221110128469 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск по чл.411 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД.

Ищецът ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ АД моли съда моли за осъждане на ответника ЗАД АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ АД да му плати следните суми: на осн. чл.411 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД – **1239,96 лв.**, претендирана като обезщетение за претърпените на 12.11.2021 г. при ПТП имуществени вреди от собственика на л.а. с рег. №СТ2772РН, в чиито права е встъпил ищецът с изплащане на застрахователното обезщетение по договор за застраховка – полица №0312210036012209 от 2021 г., срещу ответника като застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със собственика на т.а. с рег. №В9914ТС, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 30.5.2022 г., до изплащане на сумата. Моли и за осъждането на ответника на осн. чл.78, ал.1 ГПК да му плати обезщетение за направените разноски.

Ответникът ЗАД АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ АД оспорва иска и моли за отхвърлянето му. Твърди, че застрахованият при ищеца водач на автомобил е допринесъл за настъпване на произшествието, тъй като е паркирал неправилно – в близост до Т-образно кръстовище, поради което моли съда да приложи последиците по чл.51, ал.2 ЗЗД и да намали евентуално размера на обезщетението. Оспорва ищецът да има право да получи обезщетение по цени

на оторизиран сервиз за марката на повредения автомобил поради недоказване собственикът на последния да се е ползвал от гаранционни клаузи, респ. недоказано е да е било необходимо ремонтирането му от оторизиран сервиз, а не при редните пазарни цени. Прави възражение за прихващане с насрещно вземане по чл.213, ал.1 КЗ (отм.)

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност, приема за установено следното:

Относно иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД:

С плащането на обезщетението по чл.405 КЗ застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В случаите като процесния, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Съгласно чл.45 ЗЗД Всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като вината се презумира до доказване на противното.

Застрахователното обезщетение следва да се определи в рамките на действителната пазарна стойност на увреденото МПС към момента на настъпване на застрахователното събитие, а такава е сумата, която е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на причинените в резултат на пътно-транспортното произшествие вреди.

От приетите по делото протокол за ПТП от 12.11.2021 г., САТЕ, и еднопосочните показания на разпитаните по делегация свидетели Д. И. И. и Е. Т. С. се установява верността на твърденията на ищеца относно обстоятелствата, които са свързани с произшествието от 12.11.2021 г., предизвикването му от водача на т.а. с рег. №В9914ТС, който в нарушение на правилата за движение по пътищата, излизайки от дворно място се блъска в паркирания автомобил с рег. №СТ2772РН.

По делото е безспорен договорът за застраховка - полица №0312210036012209 от 2021 г., от който личи, че между собственика л.а. с рег. №СТ2772РН и ищеца към исковия момент е действал договор за

застраховка и че по него ищецът е задължен срещу застрахователна премия да носи риска от повреждане на автомобила при ПТП.

Безспорен е и договорът за застраховка Гражданска отговорност между ответника и собственика на т.а. с рег. №B9914ТС, въз основа на който ответникът е длъжен към исковия момент да носи риска водач на този автомобил да причини вреди на трети лица при управлението му.

Безспорно е и че ищецът е обезщетил застрахования собственик на л.а. с рег. №СТ2772РН за претърпените от него вреди от процесното ПТП с плащане на възнаграждението по чл.258, вр. чл.266, ал.1 ЗЗД за ремонта на автомобила в размер на 1224,96 лв. Не се спори и че е направил ликвидационни разноски в размер на 15,00 лв. за оценка на повредите и размера на обезщетението по чл.405 КЗ.

От приетата по делото САТЕ е видно, че размерът на цената за отстраняване на повредите по същия от оторизиран за марката сервиз се равнява на 1224,96 лв. Към 12.11.2021 г. автомобилът е в експлоатация от една година и половина. Средните пазарни цени за отстраняването на същите са 778,22 лв., от което следва, че платеното от ищеца обезщетение по чл.405 ЗЗД надхвърля средните пазарни цени. По делото не се събраха доказателства, от които да личи дали собственикът се е ползвал от гаранционни условия и какво е съдържанието им, респ. дали са предвиждали автомобилът да бъде ремонтиран при оторизиран за марката сервиз.

По делото не се събраха доказателства ответникът да е погасил задълженията си.

Ищецът доказва иска по основание, а по отношение на размера – до установените със САТЕ средни пазарни цени за отстраняване на повредите плюс т.нар. ликвидационни разноски, т.е. 793,22 лв. (778,22 лв. + 15 лв.). Ето защо, в тази част искът следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен размер от 1239,96 лв. – да се отхвърли.

Неоснователни са възраженията на ответника относно механизма за настъпване на произшествието, тъй като автомобилът с рег. №СТ2772РН не е паркирал на Т-образно кръстовище, а в рамките на частен имот – извън откритата пътна мрежа за обществен транспорт. Водачът на товарния автомобил с рег. №B9914ТЗ – свид Е. С., е навлязъл с тежкотоварния автомобил в двор - частен имот, предприятие, където му е указано, че не може

да прави маневри с товарния автомобил. И при усилията на водача да излезе оттам се е сблъскал с паркирания в имота автомобил СТ2772РН. Разликата на мястото на произшествието с Т-образно кръстовище, за което настоява ответника е в това, че частният имот не представлява път за обществено ползване и правилата за движението в него се определят от собственика му – чл.2, ал.3 от ЗДвП и хипотезата по чл.98 ЗДвП не е приложима (отделно от това не е доказано авт. с рег.№СТ2772 РН да е паркирал на по-малко от 5 м. от пътя, който е предназначен за обществено ползване, или по начин, който създава пречки за другите участници в движението). Собственикът на имота или лицата, които е допуснал в него, могат да паркират в същия по волята на последния, където намерят за добре. В случая собственикът на имота (или поне лице от името на същия) разпорежда на водача на товарния автомобил да напусне имота.

Относно възражението за прихващане. По делото са безспорни твърденията на ответника относно претърпените на 27.10.2014 г. при ПТП имуществени вреди от собственика на л.а. с рег. №СА5645СХ, в чиито права е встъпил ответникът с изплащане на застрахователното обезщетение по договор за застраховка – полица №14-0300/302/5002666, срещу ищеца като застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със собственика на л.а. с рег. №СА2708ТХ.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение №2/2020 г. от 18.03.2022 г. по т.д. №2/2020 г. на ОСГТК при уважено възражение за прихващане признатите от съда насрещни вземания се смятат погасени с обратна сила от първия момент, в който прихващането е възможно да се осъществи, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното – поне изпълняемо. Кога е настъпила ликвидността е без значение.

В случая е безспорно също, че на 10.3.2016 г. ответникът е обезщетил по реда на по чл.208, ал.1 КЗ (отм.) застрахования по договора за застреховка Каско собственик на л.а. №СА5645СХ. От този момент е започнал да тече давностния срок по чл.110 КЗ (сега е изрично уреден в хипотезата по чл.378, ал.5 КЗ), който е изтекъл на 10.3.2021 т., а вземането на ищеца за произшествието от 12.11.2021 г. е възникнало на 22.2.2022 г., когато е платил обезщетението по чл.405 КЗ и е встъпил в правата на удовлетворения кредитор. Тоест в нито един момент вземането на ищеца и това на ответника

не са били едновременно изискуеми.

Неоснователно е твърдението на ответника, че с частичното плащане от 13.6.2019 г. за задължението по чл.213, ал.1 КЗ (отм.) ищецът е признал неплатената част от дълга. Точно обратното – ответникът е платил частично именно, защото е оспорил неплатената част на дълга.

Съгласно съдебната практика - решение № 275 от 8.08.2019 г. на ВКС по т. д. № 1603/2017 г., II т. о., ТК и цитираните с него решения по т. д. № 194/10 г. на II т. о. и по т. д. № 1934/14 г. на I т. о. С решение № 100 от 20.06.2011 г. по т. д. № 194/2010 г. състав на ВКС, ТК, II отделение относно приложението на чл. 116, б. А ЗЗД сочи, че признание по смисъла на закона е налице, когато се признава съществуване на задължението, кореспондиращо на признатото право. Признаването е едностранно волеизявление, с което длъжникът пряко и недвусмислено заявява, че е задължен към кредитора. За да е налице признаване на вземането по смисъла на чл. 116, б. А ЗЗД, същото трябва да е направено в рамките на давностния срок, да е отправено до кредитора или негов представител и да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Това е така, защото признаването на фактическия състав все още не означава признаване на последиците от този фактически състав към момента на признаването. Признаването на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, стига същите да манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретния дълг към кредитора. С решение № 161 от 03.02.2016 г. по т. д. № 1934/2014 г. на ВКС, ТК., I т. о. са обсъдени и хипотезите, предмет на решение № 98/26.07.2013 г. по т. д. № 851/2012 г. на ВКС, I т. о. частичното плащане от длъжника по издадена от кредитора фактура само по себе си не презумира признание на вземането. Извод, че е налице признание на вземането от длъжника би следвало да се обосновава с оглед на съдържанието на отправеното волеизявление и поведението на длъжника за всеки конкретен случай.

Ето защо, възражението за прихващане следва да се отхвърли.

Относно направените по делото разноси: На осн. чл.78, ал.1 ГПК ответникът дължи на ищеца плащането на направените по делото разноси, съразмерно на уважените части от исковите – 63,97 % - от 700,00 лв., т.е. 447,79 лв.

На осн. чл.78, ал.3 ГПК ищецът е задължен да плати на ответника направените по делото разноски, съразмерно на отхвърлените части от исковите – 36,03 % от 1280,16 лв., т.е. 461,24 лв.

Предвид изложеното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника ЗАД АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ АД с ЕИК 040638060 да плати на ищеца ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ АД с ЕИК 030269049 следните суми:

на осн. чл.411 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД – **793,22лв.**, представляваща обезщетение за претърпените на 12.11.2021 г. при ПТП имуществени вреди от собственика на л.а. с рег. №СТ2772РН, в чиито права е встъпил ищецът с изплащане на застрахователното обезщетение по договор за застраховка – полица №0312210036012209 от 2021 г., срещу ответника като застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със собственика на т.а. с рег. №В9914ТС, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 30.5.2022 г., до изплащане на сумата;

на осн. чл.78, ал.1 ГПК – **447,79 лв.**, обезщетение за направените по делото разноски, съразмерно на уважената части от исковите, като

ОТХВЪРЛЯ частично иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД - само за разликата от уважената част до пълния предявен размер от **1239,96 лв.**

ОТХВЪРЛЯ ВЪЗРАЖЕНИЕТО ЗА ПРИХВАЩАНЕ на ответника ЗАД АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ АД с ЕИК 040638060 на задължението му по чл.411 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД към ищеца ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ АД с ЕИК 030269049 със свое насрещно вземане по чл.213, ал.1 КЗ (отм.) за сумата от 1250,00 лв., претендирана като част от обезщетението (от общо 2257,05 лв.) за претърпените на 27.10.2014 г. при ПТП имуществени вреди от собственика на л.а. с рег. №СА5645СХ, в чиито права е встъпил ответникът с изплащане на застрахователното обезщетение по договор за застраховка – полица №14-0300/302/5002666, срещу ищеца като застраховател по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със собственика на л.а. с рег. №СА2708ТХ.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 ГПК ищеца ДЖЕНЕРАЛИ

ЗАСТРАХОВАНЕ АД с ЕИК 030269049 да плати на ответника ЗАД АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ АД с ЕИК 040638060 сумата от **461,24 лв.**, представляваща обезщетение за направените по делото разноски, съразмерно на отхвърлените части от исковете.

Решението подлежи на обжалване по реда на Глава двадесета от ГПК – с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните на съдебните им адреси чрез процесуалните им представители!

Съдия при Софийски районен съд: _____